עא א מיי פ״ח מהלי מעה״ק הלכה יד: עב בג מיי פ״ב מהלי עב בג מיי פ״ב מהלי עג ד מיי שם הלכה טו: עד ה מיי שם הלכה טו: עד ה מיי פ״א שם הלכה לד

ופ"ד מהלכות ביאת מקדש הלכה ז: עה ו מיי' פ"א מהל' פסה"מ הלכה לה:

תורה אור השלם

ו. וְכְּל חְשָׁאת אֲשֶׁר יוּבְּא מִדְּמָה אָל אִהָּל מועד לְבַּפְּר בְּקְדְשׁ לֹא תַאָבל בְּאַש תַּשְׁרְף: בי בון לא הובא את דְמָה אָל הַקְדְשׁ בְּנִימָה אָבול האבלו אתה בַּקְדְשׁ בָּאַשר אַבול

ייקרא י, יח ויקרא י, יח (יקרא י, יח יקלקיי ביום הַשְּלִישִי לא לו בַּגוּל יְהָנֶפֶשׁ הָאַבֶּלֶת לְא בַּגַּילָת יִּהְנָפֶשׁ הָאַבֶּלֶת מְמָנּוּ עַוֹּנְה תִּשְׁא:

ויקרא ז, יח

מוסף רש"י

בייכן לבל יירא. שחי מלוח הן, כלפי היכן דבר זה נוטה, הא איפכל מסמברא. לייא היכן וחבירו מסמברא. לייא היכן וחבירו מסמברא. לייא היכן וחבירו הכלבי לייא היכן וחבירו הלבין הולהן כרכות נח. אבירוס להיכן הולכין (פחחים אבירוס להיכן הולכין (פחחים היכן היכן במשלח החילונה איין וכל מטאח אם יובל ממשלח החילונה שהכנים דרות לפנים חם פסול שלה בייסיג וומוך במטאח הפנימית, פליג מחלכ לבא בשבף, ובכשרה אל אל מחלכ לבא בשבף, ובכשרה אל מחלב לבא בשבף, ובכשרה אל מחלב לבא בשבף, ובכשרה אל מחלב לבא בשבף, ובכשרה אל מועד שלם נפסלה ביילה ובעורה, בל שם הסכמוב ללמדן שמשביפה בבירה ולא חון לג' מסנות הכמוב ללמדן שמשביפה בבירה ולא חון לג' מסנות מנוניה, ללא מועד שהביפה בבירה ולא חון לג' מסנות מנוניה, ולא בייל בשביל בסובי להפני השבי הלובר ואפביה בבירה ולא חון לג' מחלם הול מבור מבור, אלה לחוכר בהה, אל הולה לב מריפה הובא. מדאמת ליי חשב אחרם הול אחרם היל אחרם היל אחרם הול אחרם היל אחרם היל אחרם היל אחרם הול אחרם היל אחרם הול אחרם היל אח

(פסחים פג.):

שימה מקובצת

ביון דאיכא חמאת ואשם דכי נכנם דמן מסולין. ואים ואם נכנם דמן מסולין, ואים ואם ואסיפו למסני מות למתי הורכן ישיה אל אלחי הורכן בשיה אל אלחי הורכן בשיה אל אלחי מותר לאלחי מקום לואם לאלחי מקום לאלחי מקום לאלחי לכל הקדים לאלחי אומר בי בי בון חוץ לעודרה ובוי, וייב והחלפיד אואי משול מכן וחוץ לעודרה ובוי, וייב והחלפיד שיום שיאל מוקו התמשב עליו משום לומת ואל מכן ואל מול מון מוץ לעודר ובוי, וייב והחלפיד שישספל לפיכן אם יחשב בהן לאומו מקום שישספל לפיכן אם יחשב בהן לאומו מקום שישספל לפיכן אם יחשב בהן לאומו מקום מכן דה שומל מכן לאומו מקום מכן דה שומל מכן לאומו מקום מכן דה שומל מכן לאומו מקום פוכל נתחמשבה והיינו בכד דה שלות להתמהל אל בשר, מוך אל לאמו מסוכי שון ובישי בלהלחי מסוכי מון ברימו של המכן הלחל מסור שון ובישי: מלך מלחל הוביינו

עכשיר בין בחמין בין בצוגן. דמזוג לי לישנא דימור כח חוא דבמזיגה של חמין היו עסוקין ובא לומר ולרבות אפילו לומן: מכדי איתרבו כל הקדשים לענין מריקה ושמיפה. מימה דלמא ר״ע סבר לה כמ״ד לקמן (דף זו:) קדשי קדשים טעונין מריקה ושטיפה ולא קדשים קלים מריקה ושטיפה ולא קדשים קלים

ואתי חטאת לרבות קדשים קלים: ת"ל כד חשאת. נ״ע ברים אלו עוברין (פסחים מג:) דפליגי בדרשה דכל ובבכורות (דף לד.) ש: אין לי אלא חמאת נקבה חמאת זכר מנין. תימה כיון דכבר ריבה חטאת לבור איתרבי לי' חטאת זכר דאין נקבה בלבור ואי הוה גרסי׳ איפכא ניחא בו תימה לרבי יוסי הגלילי דנפקא ליה מהן לא הובא תיקשי ליה דחין לי אלא חטאת ניבור זכר כגון שעיר דר״ח חטחת יחיד ונקבה מנין כו: ותהא מחשבה פוסלת בפנים מק"ו. תימה מה לחון שכן פסל בו שאר קדשים תאמר בפנים שלא פסל בו אלא חטאת ועוד מה לחוץ שכן פסל בו בשר תאמר בפנים

שלא פסל בו אלא דם ועוד מה לחוץ

שכן נפסל בכל ענין דם היוצא תאמר

בפנים דאין נפסל אלא לכפר:

וניתיב לפנים והדר ניתיב לחוץ כיון דאיכא חמאת ואשם דכי נכנם דמן או פסולין לא פסיקא ליה: שהיה ר"ע אומר [וכו']: אמר רב יהודה אמר שמואל משל יו למה הדבר דומה לתלמיד שמזג לרבו בחמין ואמר לו מזוג לי אמר לו במה אמר לו לא בחמין אנו עסוקין עכשיו בין בחמין בין בצוגן הכא גמי מכדי בחמאת עסקינן ואתי יחמאת דכתב רחמנא ל"ל ח אלא לאו חמאת קאמינא לה אלא כל קדשים מתקיף לה רב הונא בריה דרב יהושע מכדי איתרבו כל קדשים לגבי 🖪 מזבח לענין "מריקה ושמיפה חמאת דכתב רחמנא ל"ל ש"מ חמאת אין מידי אחרינא לא והאם לא דמיא אלא לתלמיד שמזג לרבו בין בחמין בין בצוגן אמר ז לו אל תמזוג לי אלא חמין ה אלא מעמא דר"ע מחמאת וכל חמאת ⁴דתניא יחמאת אין לי אלא חמאת קדשי קרשים מנין ת"ל כל חמאת קרשים קלים

מנין ת"ל וכל חמאת דברי ר"ע אמר לו רבי יוםי הגלילי יאפילו אתה מרבה כל היום כולו איני שומע לך אלא חמאת אין לי אלא חמאת יחיד חמאת צבור מנין ת"ל כל חמאת ואין לי אלא חמאת זכר חמאת נקבה מנין ת"ל וכל כלפי לייא אלא ה"ק אין לי אלא חמאת נקבה חמאת זכר מנין ת"ל וכל חמאת ומבר רבי יוםי הגלילי האי קרא להכי הוא דאתא יוהתניא רבי יוסי הגלילי אומר (לפי שמצינו) כל הענין כולו אינו מדבר אלא בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים לשרוף פסוליהן אבית הבירה ולעמוד בלא תעשה על אכילתו אמרו לו חמאת שנכנם דמה לפני ולפנים מנין אמר להם יהן לא הובא יו לדבריו דר"ע קאמר: בתני יהמאת שקבל דמה בשני כוסות יצא אחד מהן לחוץ הפנימי כשר נכנם אחד מהם לפנים ר' יוסי הגלילי מכשיר בחיצון וחכמים יפוסלין א"ר יוםי הגלילי מה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ לא עשה את המשויר כיוצא מקום שאָין המחשבה פָּוסלת בפנים אינו דין שלא נעשה את המשויר כנכנם ∞נכנם לכפר אע"פ שלא כפר פסול דברי ר"א ר"ש אומר עד שיכפר רבי יהודה אומר יאם הכנים שוגג כשר כל הדמים פסולין ז שנתנו ע"ג המזבח לא הרצה הציץ אלא על הממא יישהציץ מרצה על הממא וואינו מרצה על היוצא: גמ' סתניא א"ר יוסי הגלילי ק"ו ומה במקום שמחשבה פוסלת בחוץ לא פסל דם שבחוץ את שבפנים מקום שאין מחשבה פוסלת בפנים אינו דין שלא יפסול דם שבפנים את שבחוץ א"ל הרי הוא אומר יאשר יובא מדמה אפילו מקצת דמה אמר להם ק"ו ליוצא מעתה ומה במקום שאין מחשבה פוסלת בפנים פוסל דם שבפנים את שבחוץ מקום שמחשבה פוסלת בחוץ אינו דין שיפסול דם שבחוץ את שבפנים אמרו לו הרי הוא אומר אשר יוָבא הנכנס פוסל ואין היוָצא פוֹסְל ותהא מחשבה בפנים פוסלת מקל וחומר ומה במקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים מחשבה פוסלת בחוץ מקום שפסל דם שבפנים את דם שבחוץ אינו דין שתהא מחשבה פוסלת בפנים הרי הוא אומר יביום השלישי

ני**מיב בפנים והדר נימיב בחוץ.** דהא לר"א שאר דמים הנכנסין להיכל כשרין חוץ מחטאת ואשם כדקתני מתני': **כיון דאיכא חטאת** ואשם. שאם נחערבו או דמם בדמים הפנימיים לא מצי למימר יתן בפנים ואח"כ יתן בחוץ משום דמיפסלי חיצונים לא פסיקא ליה.

וא״ת ליפסלינהו לחיצונים להכשיר פנימיי׳ למפסלינהו בידים לא האמר ר"א ומוטב להמתין עד שקיעת החמה ויפסלו מאליהן וישפכם לאמה: משל דרבי עקיבת. דמשמע ליה שחר כל הדמים בכלל כל חטאת אשר יובא מדמה וויהרא וז למה הדבר דומה לחלמיד שמזג לו לרבו יין בחמין וכו': לא בחמין אנו עסוקין. וכיון שאני אומר לך מזוג סתם בחמין הייתי אומר לך עכשיו הנני אומר לך בין בחמין בין בלונן כלומר העוסק בדבר אין רגיל להזכירו כשמדבר בו ואם מזכירו בדעתו להוסיף אחרים עמו ואומר אף זה שהייתי עסוק בו יהא בכלל: ה"ג מכדי בחטחת עסקינן וחתי. כולה פרשה: חטאת דכתב רחמנא ל"ל. לכתוב ואם יובא מדמה וגו': אלא ה"ק לאו יבו חטאת לחוד קאמינא. אלא אף חטאת כשאר קדשים אשר יובא וגו׳ דלא תימא חטאת לא תיפסול שכן מצינו חטאת נכנסת להיכל בחטאות הפנימיות: מכדי איתרבו כל הקדשים. (לעיל) [לקמן] מהאי קרא לענין שיהו טעונים מריקה ושטיפה כלי מתכות שנתבשלו בהן כדילפינן בפרק דם חטאת (לקמן נו:) מקדש קדשים היא וסמיך ליה וכל חטאת אשר יובא ואי שאר קדשים נמי מיפסלי ל"ל למיכתב מטאת יון ליכתוב ואשר יובא מדמה ש"מ חטאת דוקא קאמר: הא לא דמית כו'. מסקנת דקושית הית: תנת חטאת יחיד. דהא כתיב הך פרשת חטאת אצל פרשת אשם ופרשת שלמים ותודה שהן של יחידים דו: כלפי לייא. סתם חטאת יחיד נקבה היא: להכי הוא דאתא. לחטאת חילונה שנכנס דמה לפנים: ה"ג כל הענין הוה אינו מדבר כו' ול"ג לפי שמלינו. ואדרבנן פליג בת"כ דמוקמינן מו ליה ליפסול חטאת החיצונה שנכנס דמה לפנים ואמר להו אין המקרא מדבר אלא בפנימיות שדמם נכנס לפנים מלוה ביו ואמר קרא שאם אירע בהן פסול ישרפו אבית הבירה בעזרה ולא חוץ לג' מחנות כמלותן יו כדכתיב בהאי קרא (ויקרא ו) בקדש באש תשרף שתהח שריפתה בקדש וליתן לח תעשה על אכילתן בין כשרין בין פסולין כדכתיב (שם) לא תאכל דבמקומן לא נאמר לאו על אכילתן וכתבו כאן: אמרו לו לדבריך חטאם החילונים ל) ת"כ צו פ"ח ה"א, ל) מנחות פט, ג) פסמים פג ת"כ שם ה"ח, ירושי פסחים פ"ז ה"ט, ד) ת"כ שם ה"ב, ירושי שם, ו) ע"ן לש"ק לש"ק לו מליומי גרסלות ו) ע"ן לש"ק לש"ק לע"ב, מ) ע" לעיל כח: לע"ב, מ) ע" לעיל כח: ע) ווע" מוי פסמים מנ: ד"ה מן, מומות נו: ד"ה לחני, גד"ה מנות נו. ד"ה לחני, גד"ה מלונו, נ".

שינויי נוסחאות

ש"ב" ובו והחור בש"ב" בו ובו והחור ב"" בן לא משל דר"ע ("ש"מ) ב" משל דר"ע ("ש"מ) ב" משל דר"ע ("ש"מ וב"ה לא משל דר"ע ("ש"מ וכ"ה לא משל דר"ע ("ש"מ): הן ליל לאו החטאת ("ש"מ): הן מיכות לגבי מובח קאמינא לך לצ' לחל לאו החטלת נתקן ("ש"מ): ז] ואמר ("ש"מ): ז] ואמר ("ש"מ): ז] ואמר ("ש"מ): ז] בכתס" ואם המינון (ש"מ): זון לא בחטאת ניס של מינו (ש"מ"מ): זון לא בחטאת ניס שלפני (ש"מ): דון ליל והד"ט לחטאת (ש"מ): דון ליל והד"ט למערת (ש"מ): דון ליל והד"ט במשרת (ש"מ): דון ליל והד"ט למערת (ש"מ): דון ליל מודע המשרת (ש"מ): דון ליל מודע המשרת (ש"מ): דון ליל מודע המשרת (ש"מ): ב" ל"מ"מ במשרת (ש"מ): בן ל"מ מודע במשרת (ש"מ): בן ל"מ מודע במשרת (ש"מ): בן הכנסת ותיכת בפנים נתחק (ש"מ) בו הכנסת ותיכת בפנים נתחק מנים (ב"מ): בו לל תהא הדל לא תהא פוסלת בחוץ לול התהא מחשבת חוץ לומנו או חוץ לומנו או חוץ לומנו או חוץ לוא הוא הוא ואין לו אלא חטאת (ב"ש): בו ל"ל הרה ניחא (צ"ק). הוא דל וכל הניחי ביור במנים מנון שיר נשיא הטאת בבור יחיאת ואון לו אלא חטאת וביור לושב גירסת רש"י וה"ק מנון מיל ול אביור מנון ודצבור לישב גירסת רש"י וה"ק מנון ולף לל הל"א בל ב"י וכ"ל ולי" וכ"ל נת"ל במיש ע"כ. ועי ל"ק וחל במנון ולף דנפרו בפנים מולף נתיקל וחל מכ"ש להירי, וכ" בנלין לולף דנפרו לו"מן מולה ב"ות במנים לול ב"" מולה ביותל מולם ב"ש"ט ב"ח מולה בותקי מולה באופים במנים ל"ל נת"ל ביותל מולה ביותל מולה בותלי מולה בותלים שומפין דף נידים ש"מ"ם.

שנכנס דמה לפנים מנין. שנפסלה: אחר להו הן לא הובא את דמה. כתיב גבי שעיר החטאת ששרפו בני אהרן וקאתר להו משה הן לא הובא את דמה הא הובא בדין שרפוה: לדבריו דר"ע. דמוקי ליה בהכי ומרבה והולך שאר קדשי הו קדשים קאמר דאין לו לרבות בו אלא סטאת ישו: בדתבר' ילא אחד מהם לחוץ. חוץ לעזרה: הפנימי כשר. ונותן ממנו מתנומיו והקרבן עולה לו: נכנס אחד מהן לפנים. להיכל: מכשיר בחיצון. לחת ממנו מתנותיו והקרבן כשר: וחלמים פוסלין. וטעמייהו מפרש בגמרא: ומה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ. כלומר מה בחוץ שהוא מקום שהמחשבה פוסלת בו אם חישב בשחיטה ע"מ לזרוק דמה בחוץ פסול: לא עשה. אלל מוליא מקלם הדם בחוץ בו: את המשויר. בפנים כיוצא כדאמריתו הפנימי כשר. וטעמא ילפינן בגמ': מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים. כלומר היכל שהוא מקום שאין מחשבה פוסלת מו בפנים שאם שחט ע"מ ליתן את הניתנין בחוץ בפנים כשר כדאמרי׳ בפרק כל הפסולין (לעיל לו.) אינו דין כו': **עד שיכפר.** בהיכל: ו**אין הליץ מרלה על היולא.** דאמרינן בפרק שני (לעיל כג:) הא אינו נושא אלא עון טמא ואע"ג דפסולין שעלו לא ירדו ארלויי מיהא לא מרלו: גב" לא פסל דם שבחוץ את דם שבפנים. אם הוליא אחד מן הכוסות השני כשר: מדמה אפילו מקלח. מדלא כתיב את דמה. ורבי יוסי הגלילי לטעמיה דאמר האי קרא בחטאות הפנימיות כחיב ופסול דחילונה שנכנס דמה לפנים מהן לא הובא את דמה וההוא כוליה משמע: ה"ג אמר להן ק"ו ליולא מעסה. מהשתא דאוקימתון האי קרא להכי: הנכנם פוסל אם המשויר ואין היולא פוסל אם המשויר. דמדמה מיעוטא הוא דמה של מובאת ולא דמה של יולאת: וסהא מחשבה פוסלת כו'. O הש"ם קבעי לה ולא גרם לה בת"כ במילתיה דרבי יוסי הגלילי דהא לדידיה נמי איכא למיבעי: הרי הוא אומר. במחשבת חוץ למקומו שלישי דמוקמינן בפרק ב' (לעיל דף כה:) תניהו לענין חוץ למקומו ולהכי נקיט ליה בלשון שלישי דאין מחשבת מקום פוסלת אלא אם כן משולש בדם ובשר ואימורין כגון חוץ לעזרה שבשעת היתר הבמות מלויין בבן שלשתן בו לאפוקי מחשבת הכנסה בע דלאו מקום בשר ואימורין הוא: יולא ברן סהא מחשבת חוץ למקומו פוסלה בק"ו. ממחשבת הכנסה: פגול זה הוא חוץ למקומו. דאיכא דמפיק לתרוייהו מקרא אריכא דפרשת לו וויקרא זן ש והאי דפרשת קדושים